

SMALL BLUES TRAP

<http://www.rocking.gr/interviews/Small-Blues-Trap-To-blues-einai-magnitis-kai-elkei-ta-panta/25889>

Small Blues Trap: «Το blues είναι μαγνήτης και έλκει τα πάντα»

Τα μέλη του σχήματος αναλύουν την πορεία τους και τις χαρές και δυσκολίες του να είσαι blues σε μία ...μπλε χώρα

Από τον **Κώστα Σακκαλή**, 18/11/2015

Πόσο δύσκολο είναι τελικά να παίζεις blues στην Ελλάδα και μάλιστα στην επαρχία, από την άποψη του πλήθους του ενεργού κοινού αλλά και των ευκαιριών που θα έπρεπε να δίνονται στους μουσικούς;

Παναγιώτης Δάρας: Όσο δύσκολο είναι πλέον στην Ελλάδα να κάνεις μια δουλειά της προκοπής και να πληρώνεσαι σαν άνθρωπος. Πόσο μάλλον όταν αυτή η δουλειά έχει να κάνει με μουσική ή με τέχνες γενικότερα οι οποίες θεωρούνται πάρεργο και είναι απαξιωμένες.

Παύλος Καραπιπέρης: Κοίταξε Κώστα...ούτε θέλουμε να κλαιγόμαστε, ούτε να «το παίζουμε ήρωες»...όμως η πραγματική αλήθεια είναι ότι είναι δύσκολα τα πράγματα. Δεν περιμένουμε η μουσική μας να έχει ανταπόκριση από μεγάλα ακροατήρια στη χώρα μας, γιατί το αυτί του μέσου Έλληνα ακροατή είναι απαίδευτο. Ο περισσότερος κόσμος προτιμά «καλλιτέχνες σαπουνόφουσκες» σε στιλ σκυλαδοπόπ και μουσική αποστειρωμένη. Βεβαίως υπάρχουν και αφοσιωμένοι ακροατές άλλων μουσικών οι οποίοι ψάχνονται, αλλά αυτοί αποτελούν μειοψηφία. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τα μαγαζιά που φιλοξενούν συγκροτήματα που παίζουν blues ή συγγενικά μουσικά είδη να ψάχνεις να τα βρείς με το μικροσκόπιο. Απ' το να παρακαλάμε να εμφανιστούμε ζωντανά σε μαγαζιά τα αφεντικά των οποίων δεν μας εκτιμούν ουσιαστικά αλλά το βλέπουν μόνο σαν μια «ευκαιρία για αρπαχτή», προτιμώ να παίζουμε σε καμιά υπόγεια σπηλιά ή καλύτερα να βουλιάξουμε στη μουσική αφάνεια. Έτσι λοιπόν, προσπαθούμε μόνοι μας να προσεγγίσουμε το ακροατήριό μας καθώς και τους χώρους που θα παίζουμε live και λόγω ξεροκεφαλιάς αλλά και αφοσίωσης -βασικό χαρακτηριστικό νομίζω

κάθε ανθρώπου ερωτευμένου- επιμένουμε ακόμη να παίζουμε τη μουσική που αγαπάμε.

Λευτέρης Μπέσιος: Επιμένουμε να παίζουμε τη μουσική που αγαπάμε όπως λέει και ο Παύλος και αυτό είναι το ζητούμενο. Η αλήθεια είναι ότι δε ζούμε από τη μουσική, αλλά ζούμε με τη μουσική και αυτό μας δίνει άλλον αέρα για να αντιμετωπίσουμε τις όποιες δυσκολίες υπάρχουν στον χώρο.

Η ονομασία “Time Tricks” της τελευταίας σας δουλειάς κρύβει κάτι;

Παύλος: Ο τίτλος του άλμπουμ πάρθηκε απ’ το ομώνυμο τραγούδι “Time Tricks” που περιέχεται σ’ αυτό. Κοινότοπα πράγματα... Άν κρύβει κάτι; Τα τραγούδια εκπροσωπούν τη βαθύτερή μας προσέγγιση στην τέχνη και γενικώς στη ζωή. Πολλές φορές κρύβουν ιστορίες που υπάρχουν γύρω σου. Άν κάτι σε ενθουσιάζει, ασχολείσαι μαζί του. Παρατηρείς, ζείς ή επινοείς. Κρίναμε πάντως ότι ο συγκεκριμένος τίτλος ταίριαζε απόλυτα για να χαρακτηρίσει το σύνολο αυτό των καινούργιων μας τραγουδιών.

Λευτέρης: Άν νομίζεις ότι κάπου κρύβεται κάτι, ψάχνοντας...κάτι θα βρείς. Άν όχι, δεν θα βρείς τίποτα...

Δίνετε τον δίσκο σας δωρεάν από το site σας ενώ επίκειται κυκλοφορία του σε βινύλιο. Είναι τολμηρή κίνηση αυτή; Πώς βλέπετε να επιδρά αυτό στην διάδοση του συγκροτήματος;

Παύλος: Εφόσον κατέχουμε το έργο μας, αποφασίσαμε να διαθέσουμε τη νέα μας δουλειά σε μορφή mp3 από το επίσημο site μας ούτως ώστε να έχει τη δυνατότητα να το κατεβάσει και να το ακούσει όποιος επιθυμεί. Από ‘κει και πέρα, όποιος θέλει να αποκτήσει τον δίσκο σε φυσική μορφή, θα ‘ναι διαθέσιμος μόνο σε μορφή βινυλίου αποκλειστικά από την Anazitisi Records. Πίσω από την Anazitisi είναι ο Νίκος ο Καραθανάσης, ένας άνθρωπος μερακλής σ’ αυτό που κάνει, ο οποίος πιστεύει σε μας και σ’ αυτό που κάνουμε και οι δουλειές που βγάζει είναι πάντα ξεχωριστές. Δεν μπορεί ο καθένας να πουλάει δίσκους. Άν το δει κάποιος μόνο σαν εμπόριο, τότε γιατί να μην πουλάει πλυντήρια π.χ. και ασχολείται με τους δίσκους; Δυστυχώς ή ευτυχώς σε πολλά πράγματα σ’ αυτόν τον τομέα λειτουργούμε περισσότερο με το συναίσθημα και το ένστικτο, γνωρίζοντας βέβαια πάντα ότι ένας δίσκος υποβαθμίζεται όταν τον βλέπεις μόνο σαν ένα προϊόν.

Παναγιώτης: Ο βασικότερος λόγος είναι οικονομικός και όχι με την έννοια του κέρδους φυσικά. Απλά δεν είχαμε τη δυνατότητα να αυτοχρηματοδοτήσουμε την έκδοση της νέας μας δουλειάς όπως κάναμε παλαιότερα. Θεωρώντας λοιπόν ότι η μουσική μας πρέπει να φτάσει με κάθε τρόπο στα αυτιά και στις ψυχές του κόσμου, ανεβάσαμε το album δωρεάν στο site μας και στο you tube.

Λευτέρης: Καλό μας κάνει.

Στο “Time Tricks” επιλέξατε να μην έχετε αφοσιωμένο ντράμερ παρότι ρυθμικά αυτό μάλλον δεν φαίνεται. Ανάγκη ή απόφαση;

Παύλος: Στην περιπλάνηση που έχουν οι Small Blues Trap μέχρι τώρα στις μουσικές σκηνές αλλά και δισκογραφικά, είχαμε τη χαρά να 'χουμε πίσω απ' τα τύμπανα τον Γιώργο Πούλο (2005-2007) και τον Στάθη Ευαγγελίου (2007-2015). Τους ευχαριστούμε για τις στιγμές που μοιράστηκαν μαζί μας!

Πριν ξεκινήσει η ηχογράφηση του νέου μας άλμπουμ, είχαμε πάρει ήδη την απόφαση να πορευτούμε πλέον χωρίς ντράμερ, όπως ξεκίνησε αυτή η μπάντα το 2004. Έτσι, μοιραστήκαμε τον ρόλο των κρουστών στη νέα μας δουλειά ο Παναγιώτης κι εγώ και προέκυψε το αποτέλεσμα που ακούς.

Παναγιώτης: Απόφαση.

Λευτέρης: Απόφαση...χωρίς ιδιαίτερους προβληματισμούς...όπως όταν ξεκινήσαμε. Νομίζω ότι «θα δουλέψει» το εγχείρημα.

Γενικότερα φαίνεται ότι ένα από τα πιο σημαντικά στοιχεία της μουσικής σας είναι η ατμόσφαιρα, περισσότερο ίσως από τις φράσεις αυτές κάθε αυτές. Τι σας έλκει τόσο σε αυτό;

Παύλος: Τιμή μας αν μπορούμε να πετύχουμε κάτι τέτοιο! Αυτό έρχεται από μόνο του στο στούντιο. Όλα ξεκινάνε από κάτι πολύ απλό, μετά ράβουμε, ξηλώνουμε αν χρειαστεί και υπάρχει ένα σημείο όπου πολλές φορές όλα συνδέονται μαγικά και δημιουργούν μιά ατμόσφαιρα που λές κι εσύ. Μερικές φορές βέβαια ο ακροατής νομίζει ότι ένα τραγούδι σου οδηγεί στην άβυσσο του σκότους, ενώ εσύ το βλέπεις σαν αχτίδα φωτός. Εκτός όμως απ' την ηχογράφηση, φαντάσου ένα live χωρίς να υπάρχει ατμόσφαιρα...αινιγματική, μυστικιστική ή ότι άλλο μπορεί να είναι...μπορείς να φανταστείς ένα live το οποίο να μην μοιάζει με τελετουργία; Πώς θα είναι; Απλά θα υπάρχει εκτέλεση τραγουδιών με μια σειρά, θα επαναλαμβάνει η μπάντα τον εαυτό της και στο κοινό άλλοι θα χαμογελούν χειροκροτώντας, άλλοι θ' αναστενάζουν και άλλοι θα σε γράφουν κανονικά; Αν και όταν μπορεί να επιτευχθεί η δημιουργία μιας τελετουργικής κατάστασης, όλα τα βιώνεις διαφορετικά, κι εσύ και το κοινό που σε βλέπει. Δεν συμβαίνει πάντα αυτό.

Παναγιώτης: Εγώ προσωπικά δεν συμφωνώ με τον όρο ατμοσφαιρική μουσική. Απλά εμείς παίζουμε τα blues με το δικό μας τρόπο και πίσω απ' αυτόν τον τρόπο κρύβονται μουσικές εικόνες, γεγονότα και καταστάσεις που μας στοίχειωσαν και εύχομαι να συνεχίζουν να μας στοιχειώνουν και στο μέλλον.

Λευτέρης: «Λοιπόν δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά σήμερα είμαστε μιά ωραία ατμόσφαιρα είμαστε», όπως έλεγε και ο Ηλιόπουλος. Αυτό θα πω κι εγώ συμφωνώντας με τον Παναγιώτη.

Ο κάθε δίσκος σας έχει έντονα τα σημάδια της εξέλιξης και της αναζήτησης νέων ήχων. Αυτό είναι κάτι που επιδιώκετε συνειδητά ή απλώς προκύπτει από τα εκάστοτε

ακούσματά σας;

Λευτέρης: Δεν είναι επιδίωξη, είναι η φυσιολογική πορεία της μπάντας. Ναι, προκύπτει και μέσα από τα ακούσματα, αλλά κυρίως απ' τη συλλογή νέων καθημερινών εμπειριών.

Παύλος: Δεν γνωρίζω αν είναι σημάδια εξέλιξης, πάντως οι παραγωγές των άλμπουμ που έχουμε φτιάξει έχουν τη σφραγίδα μας. Εμένα προσωπικά δεν μου αρέσει τόσο ο μοντέρνος τρόπος παραγωγής. Έχω την αίσθηση ότι όλες οι μπάντες ηχογραφώντας έτσι ακούγονται ίδιες. Θα σου περιγράψω πώς δουλεύουμε και βγάλε εσύ το συμπέρασμα: έχουμε ένα μικρό μισοσκότεινο δωματάκι στο σπίτι μου -το οποίο το 'χουμε ονομάσει Shelter- και αποτελεί ένα κρησφύγετο μέσα στο οποίο εξερευνούμε ήχους. Γεμίζουμε ένα καζάνι με blues μέχρι τη μέση, προσθέτουμε μέσα όλα τα άλλα ακούσματά μας ανακατεύοντας με τα κατάλληλα μπαχαρικά και χρησιμοποιώντας διάφορες ηχογραφικές πατέντες ανοίγουμε πόρτες που δεν είχαμε ανοίξει, δημιουργώντας έτσι τη δική μας μουσική γλώσσα.

Παναγιώτης: Θεωρώ ότι είναι καλό μια μπάντα να έχει σημάδια εξέλιξης από άλμπουμ σε άλμπουμ χωρίς ταυτόχρονα να χάνει στοιχεία από την ταυτότητά της και τον ήχο της. Αυτό πολλές φορές στην ιστορία της μουσικής είναι παρεξηγίσιμο βέβαια από τους φίλους μιας μπάντας, αλλά ο χρόνος είναι αυτός που σε δικαιώνει στο τέλος. Βλέπε το άλμπουμ μας-συνεργασία με τη Γεωργία Συλλαίου "The Longest Road I Know" του 2013...

Αν πάντως έπρεπε να διαλέξετε μία δουλειά σας ως την πιο χαρακτηριστική για να σας γνωρίσει ένας ακροατής, ποιά θα ήταν;

Παύλος: Το "Crossroad Ritual" του 2006.

Παναγιώτης: Συμφωνώ με τον Παύλο.

Λευτέρης: Συμφωνώ με τον Παναγιώτη, ο οποίος συμφωνεί με τον Παύλο.

Ενώ παγκοσμίως ο blues ήχος ανανεώνεται διαρκώς, είτε στις πιο έξω προεκτάσεις του (π.χ. Jon Spencer Blues Explosion) είτε στις πιο παραδοσιακές φόρμες (π.χ. Gary Clark Jr.), στην Ελλάδα φαίνεται να έχουμε κολλήσει στα πιο κλασικά blues και μάλιστα ίσως μόνο σχολής Σικάγο. Συμφωνείτε; Οφείλεται στην έλλειψη νεαρών παιδιών που παίζουν blues ή είναι κάτι άλλο;

Παναγιώτης: Συμφωνώ μ' αυτή σου την παρατήρηση. Παρακολουθήσαμε στην πορεία του χρόνου όλες τις ανανεωτικές τάσεις των blues στην παγκόσμια σκηνή από το British blues explosion έως τον σημερινό Gary Clark Jr. Μην ξεχνάμε βέβαια ότι όλο αυτό συνέβη και θα συνεχίσει να συμβαίνει όσο υπάρχουν χαρισματικοί άνθρωποι που αγαπάνε τα blues... βλέπε John Mayall, Stevie Ray Vaughan κλπ. Ταυτόχρονα υπήρξε και ένα οργανωμένο σύστημα στήριξης από εταιρείες δισκογραφικές, διοργανωτές festival κ.ά. που έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Στην Ελλάδα κάτι τέτοιο δεν συνέβη ποτέ.

Λευτέρης: Ό,τι γίνεται παγκοσμίως, γίνεται και στη χώρα μας πλέον. Σαφώς σε μικρότερη κλίμακα αναλογικά, πιο «φτωχά», πιο δειλά. Υπάρχουν μπάντες που εκτός από τις κλασικές φόρμες των blues βλέπουν και παραπέρα. Υπάρχει τάση...το βήμα δεν υπάρχει.

Παύλος: Εγώ δεν πιστεύω ότι όσοι ασχολούνται με τα blues στη χώρα μας έχουν κολλήσει στα κλασικά, απλά δεν μπορεί κανείς να μην περάσει από αυτό το στάδιο. Το κλασικό blues είναι μαγνήτης, έλκει τα πάντα. Αν αφαιρέσεις το μαγνήτη απ' το κέντρο, γύρω γύρω δεν θα υπάρχει τίποτα. Όταν παίζεις κλασικά blues, νιώθεις το αίμα σου να βράζει, είναι σαν να βγαίνεις απ' το σώμα σου, αισθάνεσαι λες και βρήκες το κλειδί του αληθινού κόσμου. Τώρα, όταν φτιάχνεις δικά σου κομμάτια και καθώς ωριμάζεις με τα χρόνια, συνειδητοποιείς ότι δεν είναι όλα άσπρα ούτε όλα μαύρα...υπάρχουν τόσα πολλά που βρίσκονται μεταξύ αυτών. Η φαντασία σου ξεδιπλώνεται και βγάζεις σιγά σιγά όλα αυτά που έχεις κλειδωμένα στο μυαλό σου. Πολλές φορές έχει διαφορά η αρχική ιδέα απ' αυτό που καταλήγεις να κρατήσεις και το θεωρείς ολοκληρωμένο. Κάπως έτσι νομίζω ότι ανανεώνονται τα blues παγκοσμίως, προσδιορίζεις διαφορετικά το πρωτόγονο. Στην Ελλάδα πιστεύω ότι υπάρχουν αξιόλογοι μουσικοί που παίζουν από delta blues έως rock blues μέχρι και blues με πιο πειραματική διάθεση, ο καθένας βέβαια με τον τρόπο του.

Εκτός blues, ποιά είναι τα ακούσματά σας;

Παύλος: Αρκετά ακούσματα και ποικίλες επιρροές...από κλασικό rock, jazz και ψυχεδέλεια, μέχρι ρεμπέτικα και παραδοσιακά.

Παναγιώτης: Γενικώς «μουσικές με κιθάρες»...

Λευτέρης: Μουσικές όλων των εποχών και όλων των ειδών.

Ποιοί μπορεί να είναι οι επόμενοι στόχοι για ένα συγκρότημα όπως το δικό σας που πλέον έχει παγιωθεί ως ένα από τα σημαντικότερα στην σύγχρονη ελληνική blues σκηνή;

Παύλος: Δεν γνωρίζω αν έχουμε καταφέρει κάτι τέτοιο, πάντως σ' ευχαριστώ που το λες, μάλλον θα το πιστεύεις! Βασικός στόχος μας είναι να καταφέρουμε να συνεχίσουμε το ταξίδι μας στον ίδιο δρόμο. Αν είμαστε ικανοί να αγγίξουμε τις καρδιές και τις ψυχές κάποιων ανθρώπων, αυτό και μόνο αυτό είναι επιτυχία για μας. Δεν έχουμε βλέψεις για «άλλου είδους επιτυχία»...αυτά είναι για «κείνους που γράφουν μουσική για τίτλους αρχής αδιάφορων και κακόγουστων τηλεοπτικών εκπομπών και διαφημίσεων. Επίσης καλό θα ήταν μελλοντικά να

Έχουμε την ευκαιρία να συνεργαστούμε με ανθρώπους που στα μάτια τους καίει μια φλόγα. Είναι πολύ ωραίο σαν βίωμα να μπορείς να συγχρονίζεσαι με άλλους μουσικούς την κατάλληλη στιγμή. Αν κάποια στιγμή νιώσουμε ότι το σπέρτο έχει καεί ως το τέλος και οι νύχτες μας καταπίνουν χωρίς να έχουμε να δώσουμε κάτι άλλο, τότε θα τη διαλύσουμε τη μπάντα.

Παναγιώτης: Ο πιο σημαντικός στόχος που έχουμε είναι να συνεχίσουμε να υπάρχουμε και να φτάσει η μουσική μας σε όσο περισσότερα αυτιά γίνεται και όχι μόνο σε συγκεκριμένα ακροατήρια, αλλά γενικότερα σ' αυτούς που ψάχνουν να ακούσουν καλή μουσική.

Λευτέρης: Να συνεχίσουμε να κάνουμε αυτό που αγαπάμε, να σκαλίζουμε τα blues, να πειραματιζόμαστε, να γουστάρουμε.